

βασμούρα ή, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασμός* καὶ τῆς καταλ. -οῦρα.

Βασμονή, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἔχου βασμούρα 'ς τ' ἀφτιά μ' Ἀδριανούπ.

βάστα ή, (Ἐπετ. Παρνασσ. 5,164).

Ἡ προστ. τοῦ ρ. *βαστώ*.

Ὑπομονή: Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώκῃ ἀπομονή, ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώκῃ βάστα.

βασταγάκι τό, Κρήτ. *βασταχάκι* Σύμ. *βασταγάτσι* Εὐβ. (Ἀνδρων.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *βαστάγι*.

1) Λεπτὸν σχοινίον Κρήτ. β) Κορδώνι τῶν ὑποδημάτων Κρήτ.: *Πλέκω βασταγάκια*. 2) Ὁ μίσχος τῶν καρπῶν ἢ τῶν φύλλων Εὐβ. (Ἀνδρων.) Σύμ.

βασταγάνι τό, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαστάγι*.

Δεσμὸς τῆς κήλης, κηλοδέτης. Συνών. ἀναβασταγίδα, ἀνάδεμα (I) 6, *βασταγούρι* 2, *δέμα*.

βασταγάρα ή, Ἡπ. Μακεδ. (Γκιουβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασταγάρι* κατὰ τύπ. μεγεθ.

1) Ὑψηλότερα Μακεδ. (Γκιουβ.) 2) Φορεῖον ἀπὸ σανίδια διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρουν λίθους, χῶμα κττ. Ἡπ. Συνών. *βασταγαρεῖ* 1.

βασταγαρεῖ ή, Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Μέτρ. Σουφλ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Καταφύγ. Χαλκιδ.) Τένεδ. κ.ά. *βαστακαρεῖ* Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασταγάρις*.

1) *Βασταγάρα* 2, ὁ ἰδ., Ἡπ. 2) Τὸ ξύλον τὸ ὁποῖον στηρίζουν δύο ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν ὤμων των καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρθοῦν τὸν στατήρα, ὅταν ζυγίζουν Θράκ. (Σουφλ.) 3) Ράβδος διχαλωτὴ εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον ὑποβαστάζουσα τὸ ἐν μέρος τοῦ φορτίου εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ σάγματος τοῦ ζώου μέχρι τῆς φορτώσεως καὶ τοῦ ἄλλου Μακεδ. (Καταφύγ. Χαλκιδ.) Συνών. *βασταγὸ* 2, *βασταχτήρα*, *φορτωτήρα*. 4) Ἀλυσίς ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον πλέγμα ἐκ τοῦ ὁποίου κρέματα κανδήλα εἰκόνο; Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Τένεδ. κ.ά. Συνών. *βαστάγι* 1, *βασταγίδα*, *βασταγός*, *βαστάδιν*, *καντηλοβάσταγο*. 5) Ἐπίδεσμος διὰ τοῦ ὁποίου ἀναρτᾶται περὶ τὸν λαιμὸν ἢ πᾶσχουσα χεὶρ Θράκ. (Μάδυτ.) Συνών. *βασταγάρι*. 6) Σάκκος Θράκ. (Μέτρ.)

βασταγάρι τό, Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασταγή* καὶ τῆς καταλ. -άρι (I).

Βασταγαρεῖ 5, ὁ ἰδ.: Ἔχει τὸ χεῖρι του 'ς τὰ βασταγάρια.

βασταγάρις ὁ, ἀμάρτ. *βασταγάρ'ς* Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

Τὸ μεσν. οὐσ. *βασταγάρις*.

Ὁ μετακομίζων βάρη, ἀχθοφόρος. Συνών. *βαστάζω*, *χαμάλης*.

βάσταγας ὁ, Χίος ἀβάσταγας Ἡπ. *βάσταχας* Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἀβάσταγον τό, Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βαστάζω*, δι' ὁ ἰδ. *βαστώ*.

1) Ἀντηρίς, πρόχωμα κατωφερούς ἀγροῦ συγκρατοῦν τὸ χῶμα Ἡπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Χίος. Συνών. ἀντιβασταγός, *βασταγός*, *βασταδιά*, *πεζούλλα*. 2) Αὐλαξ χωρίζουσα ἀγροὺς Χίος. Συνών. ἀναβολή 2 γ.

3) Ἀκρον ἀγροῦ μὴ δυνάμενον νὰ ὀργωθῇ διὰ τοῦ ἀρότρου ἔνεκα τῆς δυσχωρίας, ἀλλὰ διὰ τῆς σκαπάνης Λέσβ. Συνών. ἀναβόλα 1, ἀναβολάδα, ἀναβολή 2.

βασταγεράδα ή, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βασταγερός* καὶ τῆς καταλ. -άδα (I).

Ἀντοχή, στερεότης πράγματός τινος.

βασταγερός ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.)

βασταερός Θήρ. Κάμπ. Κύπρ. Κῶς Νάξ. Σύμ. κ.ά. *βασταῖρος* Β.Εὐβ. Θεσσ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) *βασταερός* Σκῦρ. κ.ά. *βαστερός* Καππ. (Σιννασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασταγή* καὶ τῆς καταλ. -ερός.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ ἀντέχων εἰς τὴν χρῆσιν, ὁ μὴ ταχέως φθειρόμενος, στερεὸς σύννηθ. καὶ Καππ. (Σιννασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν.): *Βασταγερὴ κλωστή-σανίδα* κττ. *Βασταγερὸ παννὶ-ροῦχο-σκοινὶ* κττ. *Βασταγερὰ παπούτσια*. Συνών. *γίερός*, *στερεός*. β) Σκληρὸς Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Σύλον βασταῖρό*. γ) Συμπαγὴς Σύμ. *Ζ-ζουμάριν βασταερό*. 2) Ὁ ἔχων ἰσχὺν σωματικὴν, ρωμαλέος σύννηθ.: *Βασταγερός ἀργάτης*. *Βασταγερὸ ἄλογο-μονλάρι* κττ. 3) Ὁ διατηρούμενος ἐπὶ μακρὸν χρόνον χωρὶς νὰ ὑποστῇ βλάβην ἢ φθορὰν πολλαχ.: *Βασταγερὸ κρασί*. *Βασταγερὰ σταφύλια-σῦκα* κττ. 4) Ὁ βραδύνων νὰ ὀριμάσῃ, ἐπὶ καρπῶν Σάμ.: *Βασταῖρὰ σταφύλια*.

Β) Μεταφ. 1) Καρτερικὸς Κύπρ.: *Καρκιά βασταερὴ* (καρκιά = καρδιά). 2) Ὑπομονητικὸς Κύπρ.: Ὅσο *βασταερός* τὸ ἂν εἶναι *κάνενας*, ἐν-νὰ ῥτῇ μία ὥρα νὰ τὰ χάσῃ.

3) Ὁ μὴ ὀργιζόμενος εὐκόλως, ψύχραιμος Κύπρ.: Ἄν δὲν ἤμουν *βασταερός*, ἦθην νὰ μαλώσωμεν πολ-λὲς φορὲς. Πβ. *βασταχτερός*.

βασταγή ή, Σκίαθ. *βασταή* Κύπρ. ἀβασταγή Σκίαθ.—ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγενν. τεμπέλη 111.

Τὸ μεταγν. οὐσ. *βασταγή*.

1) Πᾶν ὅ,τι βαστάζει τις, βάρος ἐνθ' ἄν.: Ἐφερεν μὲν *βασταήν* Κύπρ. 2) Δέμα Σκίαθ.—ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν.: «Ἡ Σκευὴ εἶχε μίαν ἀβασταγήν καὶ μέσα εἰς τὴν ἀβασταγήν εἶχε πλήρη τὴν γυναικείαν φορεσίαν τῆς» ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. *βασταγιά* 1.

βαστάγι τό, *βαστάγιν* ΝΧαλᾶ Ποιήμ. 12 *βαστάγι* Δαρδαν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) Κρήτ. Πελοπν. Πόντ. (Οἰν.) κ.ά. *βασταί* Εὐβ. (Πλατανιστ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Μάδυτ.) Κρήτ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Ρόδ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ.ά. *βαστάκι* Πελοπν. (Ἡλ.) Εὐβ. (Στρόπον.)—ΔΛουκοτ. Ποιμεν. Ρούμελ. 77.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *βαστάγιν*. Πβ. Εὐστάθ. 828,37 «τὸ δὲ κουλεὸν τὴν ἀργύρεον χρυσεόσιν ἀορτήρεσιν ἀρηρός, ὃ ἐστὶ χρυσοῦς ἔχον ἀορτήρας ἡγουν ἀναφορεῖς καὶ ὥς ἂν τις εἴπῃ δημοτευόμενος *βαστάγια* ἢ *κρεμαστήρας*».

1) Ἀλυσίς ἐκ τῆς ὁποίας κρέματα ἢ κανδήλα πρὸ τῆς εἰκόνο; Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ.) Πελοπν. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βασταγαρεῖ* 4. 2) Ἀλυσίς ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρθᾶται τὸ κλειδί ΝΧαλᾶς ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ποῦ 'σουνε τ' ἀργυρὸν κλαδί, *βαστάγιν ἀσημένιο*,

ποῦ 'σουν ν' ἀνοίξῃς τὲς καρδιές, *κορμί μου ζαχαρένιο*;

3) Ὁ μίσχος τῶν καρπῶν καὶ τῶν φύλλων Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ. Στρόπον.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βασταγιά* 2.

4) Κρίκος ποιμενικοῦ κώδωνος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξαρθᾶται οὗτος ἀπὸ τὸ στεφάνι τοῦ λαιμοῦ τοῦ ζώου Πελοπν. (Ἡλ.)—ΔΛουκόπ. ἐνθ' ἄν. β) Ὁ ἐσωτερικὸς κρίκος ποιμενικοῦ κώδωνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρθᾶται τὸ γλωσσίδι Εὐβ. (Στρόπον.) 5) Σχοινίον λεπτὸν ἐν γένει διὰ τοῦ ὁποίου ἐξαρθᾶται τι Κρήτ. Ρόδ. κ.ά.: *Βαστάγια* τοῦ ἀρραγοῦ Κρήτ. 6) Σάκκος ἐξαρθώμενος ἐκ τοῦ ὤμου κατὰ τρόπον ὥστε τὸ στόμιόν του νὰ εἶναι εἰς τὸ πρό-

